

VEDLEGG

Referat fra åpen høring i finanskomiteen om

Finansmarkedsmeldingen 2026

Høring 8. mai 2026 kl. 09:00

Høring med sentralbanksjef Ida Wolden Backe (Innledningen ble fulgt av en
powerpointpresentasjon)

*1

Åpen høring i finanskomiteen fredag den 8. mai 2026 kl. 9

Møteleder: Tuva Moflag (A) (komiteens leder)

Sak:

Finansmarkedsmeldingen 2026 (Meld. St. 9 (2025–2026))

Møtelederen: Da er klokka 9, og vi ønsker velkommen til høring om finansmarkedsmeldingen 2026.

Den første timen bruker vi til sentralbanksjefens redegjørelse og deretter en felles spørsmålsrunde fra komiteen.

Vi gir da ordet til Ida Wolden Bache. Vær så god!

Høring med sentralbanksjef Ida Wolden Bache

(Sentralbanksjefens redegjørelse ble fulgt av en powerpointpresentasjon)

Ida Wolden Bache: God morgen, alle sammen, og takk for denne muligheten til å gjøre rede for gjennomføringen av pengepolitikken.

Norges Bank har fått i oppdrag å sørge for lav og stabil prisvekst. Målet er en prisvekst som over tid er nær 2 pst. Samtidig skal vi bidra til at flest mulig er i jobb og til en stabil økonomisk utvikling.

Denne uken besluttet komiteen for pengepolitikk og finansiell stabilitet å sette styringsrenten opp med 0,25 prosentenheter til 4,25 pst. Bakgrunnen er at prisveksten er for høy, og det er behov for en høyere rente for å få prisveksten tilbake til målet innen rimelig tid. Hva som er årsaken til at prisveksten har holdt seg oppe, og hvilke vurderinger vi har gjort, vil jeg komme tilbake til. La meg først ta et lite tilbakeblikk.

Da jeg var her for ett år siden, hadde amerikanske tollsatser blitt økt kraftig, og det var stor usikkerhet om det internasjonale handelsregimet. Mange fryktet at en omfattende handelskonflikt ville ramme verdensøkonomien hardt. Det økonomiske tilbakeslaget har imidlertid uteblitt, og det er det flere grunner til. Dels skyldes det at handelskonfliktene ikke har blitt så omfattende som først fryktet, og dels har aktiviteten internasjonalt blitt løftet av andre forhold, bl.a. økte forsvarsutgifter og investeringer i ny teknologi.

(Figur: Veksten i norsk økonomi tok seg opp i fjor)

Her hjemme tok den økonomiske veksten seg opp i fjor etter et par år med lav vekst. I årene med lav vekst var utviklingen særlig svak i de delene av økonomien hvor renten virker kraftigst. Byggeaktiviteten falt kraftig, bedriftene investerte lite, og mange husholdninger holdt igjen på forbruket. Det som holdt aktiviteten oppe, var utbyggingene på sokkelen i etterkant av oljeskattepakken og høy etterspørsel fra offentlig sektor. En

svakere krone bidro til god vekst i eksporten, og i store deler av landet har reiselivsnæringen merket tilstrømmingen av turister.

Gjennom fjoråret endret bildet seg. Veksten i forbruket tok seg klart opp etter to år med bedring i kjøpekraften. Byggeaktiviteten økte litt fra et lavt nivå. Samtidig er mange av de store utbyggingsprosjektene som ble satt i gang etter oljeskattepakken, i ferd med å ferdigstilles, noe som kan bidra til at petroleumsinvesteringene vil avta fremover.

(Figur: Sysselsettingen er høy)

Kapasitetsutnyttingen i økonomien synes å være nær et normalt nivå. Arbeidsledigheten har økt litt det siste året, og den er nå verken spesielt høy eller uvanlig lav. Arbeidskraftundersøkelsen fra Statistisk sentralbyrå indikerer at ledigheten over tid har steget mer enn det tallene for registrert ledighet fra Nav viser. Noe av forskjellen skyldes at arbeidskraftundersøkelsen fanger opp at flere unge har meldt seg på arbeidsmarkedet.

De siste årene har flere kommet i jobb, men målt som andel av befolkningen har sysselsettingen avtatt litt. Sysselsettingsandelen er likevel klart høyere enn i perioden før pandemien. Det gjelder også de yngste aldersgruppene.

(Figur: Prisveksten i Norge holder seg oppe)

Prisveksten er fortsatt høyere enn inflasjonsmålet. Etter å ha avtatt raskt fra toppen i 2023 har inflasjonen endret seg lite det siste halvannet året. Ser vi bort fra energiprisene, som svinger mye fra måned til måned, har prisveksten ligget rundt 3 pst. siden høsten 2024.

I flere av våre naboland har prisveksten vært nær inflasjonsmålene en god stund, så hvorfor tar det så lang tid å få prisveksten ned her hjemme?

(Figur: Innenlandsk prisvekst fortsatt høy)

Det er prisene på varer og tjenester vi produserer i Norge, som nå holder inflasjonen oppe. En grunn til det er at lønningene har økt mye de siste årene.

Lønnsveksten er på vei ned, og den er ikke høy sammenliknet med lønnsomheten i industrien. Prinsippet i den norske modellen for lønnsdannelse er jo nettopp at arbeidstakerne skal få sin andel av verdiskapingen i industrien. Høye råvarepriser og en svekket kronekurs i årene bak oss har gjort at mange industribedrifter har fått godt betalt for varer de selger til utlandet, og lønnsomheten har vært høy. Det har gitt rom for høye lønns tillegg. Rammen for oppgjøret i frontfaget danner norm for oppgjørene som følger, og når det går godt i industrien, blir lønnsstilleggene høye også i de delene av næringslivet der lønnsomheten er lavere. Bedrifter som er mer skjermet fra konkurranse fra utlandet, vil i større grad kunne velte økte lønnskostnader over i prisene.

Vi kunne fått prisveksten raskere ned hvis vi hadde hevet renten mer i årene bak oss. Når vi ikke har hevet

renten mer enn det vi har gjort, skyldes det at vi har lagt stor vekt på hensynet til sysselsettingen. Vi har ikke ønsket å bremse økonomien mer enn nødvendig. Det har kommet til uttrykk i prognosene våre, som har vist at det ville ta tid før prisveksten kom tilbake til målet.

Etter å ha holdt renten uendret gjennom 2024 mente vi i fjor sommer at det var riktig å lette litt på bremsen. Vi mente at en forsiktig normalisering av renten ville legge til rette for at prisveksten ville komme ned til målet innen rimelig tid, uten at arbeidsledigheten ville øke mye. Vi satte ned renten i juni og september og så for oss å sette renten videre ned i 2026.

(Figur: Renten er satt opp)

De økonomiske utsiktene endret seg imidlertid, og i stedet har vi altså satt renten opp.

De siste månedene har vi fått informasjon som tyder på at inflasjonen vil bli høyere fremover enn vi så for oss ved inngangen til året. Prisveksten har vært høyere enn ventet, og lønnsveksten i år ser ut til å bli høyere enn det vi tidligere hadde sett for oss. Etter krigsutbruddet i Midtøsten i slutten av februar har dessuten prisene på olje og flere andre råvarer steget mye. Det vil trolig løfte prisveksten ytterligere.

I den siste renteprognosen vår fra mars åpnet vi for at det kunne bli behov for å sette renten videre opp senere i år, men vi ser ikke nå for oss at renten skal mye opp.

(Figur: Utsikter til noe høyere ledighet og lavere prisvekst etter hvert)

Prognosene fra mars indikerer at lønnsveksten vil avta videre de neste årene, og at prisveksten avtar til 2 pst. i 2029. Renten vil bidra til å kjøle ned økonomien, og vi anslår at den registrerte arbeidsledigheten vil øke noe, om lag til nivåene den var på i perioden før pandemien. En høyere rente vil gi økte utgifter for dem som har lån, men det er utsikter til at lønningene vil stige mer enn prisene, og til at de fleste vil få bedre råd – også når vi tar hensyn til de økte renteutgiftene.

(Figur: Kraftig oppgang i oljeprisen)

At vi denne uken besluttet å sette opp renten, skyldes altså ikke bare at prisene på olje og andre råvarer har økt, men det er en del av forklaringen. Noen mener at vi ikke bør reagere på økt prisvekst som er utløst av oppgang i prisen på olje eller andre forhold vi ikke kan påvirke, så la meg si litt mer om det.

Norges Bank kan selvfølgelig ikke påvirke prisene i internasjonale energimarkeder, men det betyr ikke at vi kan se bort fra dem når vi setter renten.

Høyere pris på olje og andre råvarer vil trolig dempe den økonomiske aktiviteten hos våre handelspartnere, og det vil kunne dempe aktiviteten hos noen norske eksportbedrifter, men det er også forhold som kan løfte aktiviteten i norsk økonomi. Siden Norge eksporterer mye råvarer, vil høyere priser på varer som olje og alu-

minium kunne gi økt lønnsomhet og høyere aktivitet i deler av industrien. Analysene vi har gjort, tyder på at de samlede virkningene på aktiviteten i norsk økonomi trolig ikke vil bli så store.

Inflasjonen vil imidlertid trolig bli høyere. Høyere priser på olje og andre råvarer treffer husholdningene direkte gjennom f.eks. økte priser på bensin og diesel, og indirekte ved at flyselskaper og andre virksomheter får høyere kostnader, som i neste omgang kan veltes over i prisene ut til forbrukerne. I tillegg kan økt lønnsomhet i eksportindustrien bidra til høyere lønnsvekst.

Ved å heve renten bidrar vi til at prisveksten kommer ned. At en høyere rente virker dempende på inflasjonen, har vi godt belegg for i både norsk og internasjonal forskning.

Renten påvirker økonomien gjennom flere kanaler. Én kanal kan være at økt rente gir økte kostnader for bedriftene, som bedriftene kan søke å velte over i sine priser. Økt rente kan bidra til at utleiende setter opp husleiene. En høyere rente vil samtidig dempe prisveksten gjennom andre kanaler, og forskningslitteraturen finner at over tid er det de kanalene som demper inflasjonen, som dominerer.

En høyere rente bidrar til at folk strammer inn på forbruket og bedrifter investerer mindre, slik at etterspørselen etter varer og tjenester reduseres. Det bidrar i neste omgang til lavere vekst i priser og lønninger.

(Figur: Sterkere krone)

En høyere rente vil i tillegg normalt gi en sterkere krone. Det er mange forhold som påvirker utviklingen i kronekursen, men vi har godt belegg for at renteforskjellen mellom Norge og utlandet betyr noe for kursen. Så langt i år har kronen styrket seg, og målt ved den importveide kursindeksen er den nå på sitt sterkeste nivå siden slutten av 2022. En sterkere krone demper prisveksten på det vi importerer fra utlandet. En sterkere krone vil også redusere lønnsomheten i eksportnæringene, og vil dermed kunne bidra til å dempe lønnsveksten.

Selv om vi ikke kan påvirke prisene på olje og andre råvarer, kan vi påvirke ringvirkningene til prisene her hjemme og motvirke at de økte råvareprisene blir starten på en oppgang i prisene på mange varer og tjenester. Vi må reagere når det blir utsikter til høy prisvekst, selv om prisveksten er utløst av forhold Norges Bank ikke kan påvirke.

Hva som utløser prisveksten, har likevel betydning for hvor mye vi reagerer med renten. Når prisveksten er utløst av et tilbudssidesjokk som også demper aktiviteten, oppstår et dilemma i pengepolitikken. Det er fordi en høyere rente vil dempe prisveksten, men samtidig kjøle økonomien ytterligere ned. Siden vi også legger vekt på hensynet til at flest mulig er i jobb, vil vi normalt reagere mindre med renten når prisveksten skyldes for-

hold på tilbudssiden av økonomien enn dersom prisveksten skyldes høy etterspørsel og høyt press i økonomien.

Oppgangen i olje- og råvareprisene har kommet i en situasjon der prisveksten allerede har ligget over målet i flere år. Høy prisvekst over tid kan føre til at husholdninger og bedrifter begynner å planlegge for at prisveksten holder seg høy. For eksempel må bedrifter som skal fastsette utsalgspriser for en periode fremover, gjøre seg opp en mening om hvordan andre priser og kostnader vil utvikle seg. Dersom de har vent seg til at prisene stiger raskt, kan de legge til grunn at de vil gjøre det også fremover, og justere opp sine utsalgspriser i tråd med det. Gjennom slike mekanismer er det en risiko for at prisveksten blir mer seiglivet og vanskeligere å få ned igjen.

I finansmarkedene er det mange som legger til grunn at vi vil reagere med høyere rente når det blir utsikter til økt prisvekst. Denne tilliten til inflasjonsmålet er verdifull, og den hjelper oss med å holde prisveksten lav og stabil. La meg ta et eksempel: Da Statistisk sentralbyrå tidligere i år publiserte tall for konsumprisene som var høyere enn ventet, steg markedsrentene, og kronen styrket seg. En sterkere krone bidrar til å dempe prisveksten. Markedsaktørenes forventninger om at vi ville reagere med renten for å dempe prisveksten, bidro dermed i seg selv til å dempe den.

Virkningen av renten kan altså ikke bare måles ut fra hvordan én enkelt renteendring påvirker økonomien. Hvis vi over tid hadde unnlatt å reagere på utsikter til høy inflasjon, kunne vi risikert at tilliten til inflasjonsmålet glipper. Da kunne kronen svekket seg mye og prisene fortsette å stige raskt. Skulle det skje, ville vi måtte heve renten mye for å få inflasjonen ned igjen, og kostnadene i form av tapte arbeidsplasser kunne blitt høye.

La meg avslutte. I år er det 25 år siden vi fikk et inflasjonsmål for pengepolitikken i Norge. Nå skal mandatet gjennomgå. Etter min vurdering er erfaringene med dagens bestemmelse gode, og her jeg står i dag, kan jeg ikke se for meg et bedre alternativ enn fleksibel inflasjonsstyring. Det utelukker ikke at det kan være rom for noen justeringer, eller at vi i fremtiden vil se behov for større endringer.

Mandatet innebærer at vi ikke skal være ensidig opptatt av inflasjonen, men også bidra til at flest mulig har en jobb. Vi tolker mandatet som at vi skal legge stor vekt på hensynet til sysselsettingen – også når prisveksten avviker mye fra målet. Det har vi gjort i årene bak oss, og det vil vi også gjøre fremover.

Likevel kan vi ikke miste målet om lav og stabil inflasjon av syne. Pengepolitikkenes hovedoppgave er å gi økonomien et nominelt anker. I det lange løp er det heller ikke mulig å bytte til seg flere arbeidsplasser mot å

godta at prisene stiger raskere. Lav og stabil prisvekst er en forutsetning for at økonomien skal fungere godt, og gir også et best mulig grunnlag for høy verdiskaping og sysselsetting over tid.

Da ser jeg frem til å svare på spørsmålene deres.

Møtelederen: Takk skal du ha.

Da har jeg foreløpig inntegnet Tellef Inge Mørland, Jørgen H. Kristiansen, Marthe Hammer, Hans Andreas Limi og meg selv, og så tar jeg imot flere.

Da tror jeg at jeg har fått med meg alle, og så tar jeg en oppsamling til slutt, før vi stiller det siste spørsmålet, sånn at vi får fordelt tiden.

Da starter vi med Tellef Inge Mørland, som er sakens ordfører.

Vi har nå 42 minutter til spørsmål og svar, så jeg må understreke at det er viktig at komiteen stiller korte og konsise spørsmål, sånn at sentralbanksjefen også får tid til å svare på spørsmålene våre.

Vær så god, Mørland!

Tellef Inge Mørland (A): Takk skal du ha, og takk til sentralbanksjefen for en grundig gjennomgang.

Sentralbanksjefen var innom både prisvekst, naturlig nok, og også våre nabolands inflasjon samt husleiepriser. Hun avsluttet med mandatet som man nå skal se på.

Mitt første spørsmål går likevel i retning av grunnlaget for beregning av inflasjon, og da med utgangspunkt i en sak Aftenposten har i dag. Der sammenligner de nettopp med svenskene og deres inflasjon og måten den beregnes på der, der det konkluderes med at dersom svenskene hadde målt med norsk metode, ville faktisk inflasjonen vært høyere i Sverige enn i Norge. Man ser også at i Norge veier boligutgifter gjennom leieprisene mye tynge, og økonomen Jan Ludvig Andreassen mener at jo mer man øker renta, jo mer øker husleia, og desto mer øker inflasjonen. Det var sentralbanksjefen også så vidt inne på.

I den prosessen der man skal sette renta i Norge og se på prisveksten, tenker sentralbanksjefen at man også burde sett på om vi har et riktig grunnlag for å beregne prisveksten i Norge, opp mot nettopp det at Sverige gjør det på en veldig annerledes måte?

Mitt andre spørsmål går på forutsigbarhet på renta, for det kan jo være nesten like viktig som nivået. Sentralbanksjefen gjentok nå at man hele tiden har ligget over nivået på inflasjonen. Likevel satte man ned renta to ganger og signaliserte ytterligere rentenedgang. Nå har man den motsatte tilnærmingen. Er det noe man fra sentralbanksjefens side i etterkant av det siste årets signaler tenker at man bør gjøre annerledes framover, for i hvert fall å gi noe mer forutsigbarhet? Altså: Var det feil å sette ned renta, all den tid man nå ikke bare begrunner det med situasjonen rundt Hormuzstredet og oljeprisene?

Det siste spørsmålet mitt, som sentralbanksjefen kanskje ikke vil si så mye om, er: Har sentralbanksjefen en frykt for at denne renteoppgangen kan utløse nye krav og nye tiltak politisk som følge av at folk vil oppleve en mer krevende økonomisk situasjon, med referanse til det som er gjennomført av avgiftskutt på bensin- og dieselpriiser? Og i oppfølgingen av det: Sverige har jo gjort kutt både på det og på andre områder, der man kanskje isolert sett får redusert inflasjonen. Hvordan tenker sentralbanksjefen i så fall at sånne kutt på kortere sikt påvirker nettopp inflasjonsmålet?

Jørgen H. Kristiansen (KrF): Takk til sentralbanksjefen for en grundig og solid redegjørelse.

Jeg har tre litt forskjellige spørsmål.

Det første spørsmålet går på bankmarkedet. Hvis vi går tilbake til høsten 2008, hadde vi finanskrisen, og etter det var det en stor forståelse i Norge om at bankene måtte styrke egenkapitalen sin. Så ser vi når årene nå har gått, at veldig mange av bankene faktisk har styrket egenkapitalen sin. Samtidig ser vi at rentemarginen i Norge – og LO skal bl.a. si litt om dette etterpå – ligger på godt over 2 pst., mens den i våre naboland ligger på rett over 1 pst. Spørsmålet er om sentralbanksjefen har noen refleksjoner rundt om vi har et dysfunksjonelt bankmarked i Norge. Vi har selvfølgelig mange banker, vi har konkurranse, men det er åpenbart noe som er veldig annerledes i Norge. Det var det ene spørsmålet.

Det andre spørsmålet er: Hvordan stiller sentralbanksjefen seg til diskusjonen om å løfte prisvekstmålet, f.eks. til 2,5 pst.? Det kunne det vært nyttig å høre noen refleksjoner rundt.

Så til det siste spørsmålet: I høst, i forbindelse med statsbudsjettet, var det mange diskusjoner om hva et ekspansivt statsbudsjett er. Det ble vel sagt fra flere økonomer at det statsbudsjettet som ble vedtatt i høst, var lett ekspansivt. Jeg er litt usikker på om sentralbanksjefen er villig til det, men det hadde vært interessant å høre sentralbanksjefens refleksjoner. Hva ville være et nøytralt statsbudsjett? Hvis man da tenker at statsbudsjettet er 2 300 mrd. kr, hvor mange milliarder mindre må det være for at det skal være nøytralt, og ikke være prisdrivende?

Marthe Hammer (SV): Takk for orienteringen.

Det har i Norge i mange tiår vært et mål om full sysselsetting. Det vi ser nå, er at det er uenighet rundt ledighetstallene, spesielt basert på det sentralbanksjefen selv skriver rundt det i finansmarkedsmeldingen, og det som f.eks. LO skriver i sitt høringssvar. Vi ser at sysselsettingsutfordringene er bredere, og at det har vært en sterk vekst i unge ledige som søker fulltidsjobb og en sterk vekst i nyutdannede som ikke får jobb. Også i aldersgruppen 25 til 39 år er det en høy andel ledige. Når målet

i Norge har vært høy sysselsetting i veldig mange tiår, hvorfor fokuserer man da så mye på registrert ledighet som ikke inkluderer mange utenfor arbeid, men som likevel søker arbeid?

Så sier sentralbanksjefen at det vi risikerer nå, er at vi har en inflasjon som kan ende med å feste seg på et høyere nivå enn det vi ønsker oss, men er ikke alternativet en risiko for at vi ender med en arbeidsledighet som fester seg på et betydelig høyere nivå enn det som er målet?

Det er åpenbart også en uenighet rundt forskning. Det er internasjonal forskning som sier at inflasjonsforventningene har begrenset effekt på faktisk inflasjon. Norsk økonomi kjennetegnes spesielt av de institusjonelle særtrekkene, spesielt frontfagsmodellen, som bidrar til å forankre lønns- og prisutvikling og redusere risikoen for at inflasjonen fester seg på et vedvarende høyt nivå, noe LO sier i sitt høringssvar, og som også har vært utredet i NOU-er. Hvorfor legger da Norges Bank så stor vekt på inflasjonsforventningene, og at det kan bidra til at inflasjonen fester seg, når det åpenbart er faglig uenighet om det?

Møtelederen: Takk for gode spørsmål fra mine kolleger, men jeg har i hvert fall syv igjen på spørsmålslista, så jeg må oppfordre til litt kortere spørsmål, sånn at sentralbanksjefen skal rekke å svare.

Jeg refererer nå de som står igjen, sånn at jeg har fått med alle, for å fordele tida – for nå tar jeg ikke med noen flere. Jeg har Limi, Kristjánsson, Liland, Grande, Staahle, Jacobsen og Moflag. Er det noen jeg har oversett da? Det er det ikke, så da er det Limi – vær så god!

Hans Andreas Limi (FrP): Takk for det, og takk til sentralbanksjefen.

Jeg har to spørsmål. Det første er litt i samme gate som det Tellef Inge Mørland var inne på, og det er om sentralbanksjefen kan utdype litt mer begrunnelsen for de to rentenedsettelsene som ble gjennomført i fjor, og spesielt 1. juni, for det var jo åpenbart at markedet der ble veldig overrasket over at vi fikk et rentekutt. Det skapte også forhåpninger om at man kanskje ville få en ytterligere nedgang, noe som ble bekreftet i september – og så var det over.

Så gjelder det kapitalsituasjonen i det norske markedet. Kan sentralbanksjefen si litt om det, per i dag, og gjerne også sammenlignet med andre nordiske land, og spesielt da på venturekapitalsiden?

Mimir Kristjánsson (R): Takk også til sentralbanksjefen.

Jeg har tre spørsmål.

Det første handler om selve inflasjonsmålet, som virker veldig skrevet i stein, men som jo var 2,5 pst. fram til 2018, da det ble satt ned. Økonomen Knut Røed kalte

i en kronikk i DN nylig det inflasjonsmålet for mer eller mindre tilfeldig satt. Hva er det som er begrunnelsen for at inflasjonsmålet er 2 pst. og ikke 2,5 eller 3 pst., slik sentralbanksjefen ser det? Det var det første.

Det andre spørsmålet er en påstand fra Roger Bjørnstad i LO som jeg lurer på om sentralbanksjefen vil kommentere, nemlig at Norges Bank bruker ledigheten, altså økt ledighet, til å få bukt med inflasjonen. Er det tilfelle?

Så er det noe av det som har kommet fram i komiteens rådslagninger rundt renteøkningen som var nå. Der er det flere argumenter som også drar i motsatt retning – man veier jo alltid for og imot – knyttet til både ledighet blant nyutdannede og byggeaktivitet, men kanskje særlig interessant er det at flere i komiteen bekymrer seg for hvordan oljeprisen kan utvikle seg på sikt, osv. Vi er jo i en veldig ustabil verdenssituasjon akkurat nå og vet fra dag til dag og fra tweet til tweet veldig lite om hva som skjer knyttet til oljeprisen. Hvorfor var det da nødvendig å øke renta nå og ikke f.eks. vente til juni – når man rett og slett vet så lite om utviklingen framover?

Ingrid Liland (MDG): Takk til sentralbanksjefen for redegjørelsen.

Du nevner i redegjørelsen at det er forventet et noe redusert investeringsnivå på norsk sokkel, og det kan man jo tenke seg vil bidra til å kjøle ned økonomien. Samtidig er gjeldende politikk i Norge nå at leteaktiviteten skal være høy, og det kan også få følger for framtidig investeringsnivå. Jeg lurer på om du kan kommentere hvilken effekt det har, både det investeringsnivået vi har hatt i etterkant av oljeskattepakka og framover, hvis investeringsnivået holder seg høyt?

Hilde Grande (FrP): Takk for en veldig god orientering.

Mitt spørsmål går litt på det samme som andre egentlig har vært innom: inflasjonsmålet. Er det noe du tenker vi bør se på på nytt siden verdenssituasjonen har forandret seg ganske mye i de siste årene? Og tror sentralbanksjefen at en reduksjon av matmomsen, sånn som de har gjort det i Sverige, vil redusere inflasjonsmålet i Norge?

Tom Staahle (FrP): Takk for en god redegjørelse. Det er stilt en god del gode spørsmål her som sentralbanksjefen skal svare på.

Du knytter inflasjonsmålet veldig til renta. Det jeg egentlig savner her, er hvilke andre alternativer sentralbanksjefen kunne pekt på som relevante. Det er det ene.

Det er jo slik at vi snakker om hvordan vi skal styrke norsk økonomi. Det blir kanskje et litt vel politisk spørsmål som sentralbanksjefen ikke vil svare på, men jeg stiller det likevel: Hvilke tre konkrete reguleringer bør vi

fjerne for å styrke norsk økonomi? Det kan dere andre tenke på også.

Møtelederen: Da får vi se om Jacobsen har rukket å tenke seg om før sitt spørsmål – nei da. Vær så god, Jacobsen.

Frode Jacobsen (A): Jeg har to spørsmål. Sentralbanksjefen snakket en del i redegjørelsen om hvorvidt markedets forventninger i seg selv virker inn på hvordan Norges Bank vurderer situasjonen. Er det reelle forhold i økonomien, eller er det forventninger i markedet som styrer mest? Jeg håper i og for seg at det er det andre, men kan du utdype hvor mye vekt dere legger på markedets forventninger? Man kan jo spekulere i om spekulasjon mot krona også kan spille inn her.

Jørgen H. Kristiansen var inne på konkurransen i bankmarkedet. Kan sentralbanksjefen si noe om hun mener at konkurransen i bankmarkedet i Norge er for dårlig, og at det i seg selv gjør at man får høyere renter og kostnader i bankvirksomheten?

Møtelederen: Da er det meg selv til slutt, hvis det ikke er noen jeg har oversett. Flere av temaene er allerede spurt om av mine kollegaer, så jeg nøyer meg med ett spørsmål til slutt.

Vi ser selvfølgelig at det kommer ulike reaksjoner på at renta settes opp, og det treffer ulike deler av befolkningen, men også ulike næringer, ulikt. Det har særlig kommet reaksjoner fra byggenæringen og de som bygger boliger. De har også vært i en situasjon over flere år hvor høyere rentenivåer har påvirket aktiviteten. Kan sentralbanksjefen si noe om vurderingene knyttet til at renta treffer såpass ulikt, og at den for noen blir mer alvorlig enn for andre?

Det var det vi hadde av spørsmål, så da er det bare å sette i gang med å svare ut – og tusen takk for den gode redegjørelsen til å begynne med.

Ida Wolden Bache: Tusen takk skal dere ha for mange gode spørsmål. Nå har jeg forsøkt etter beste evne å notere, men hvis det er noe jeg ikke skulle svare på, må dere selvfølgelig be om at jeg utdyper noe etterpå.

La meg begynne med spørsmålet fra Mørland om måling av inflasjon og sammenligning med Sverige. Jeg tror jeg skal begynne med å si at det er flere grunner til at vi har et høyere rentenivå i Norge enn i Sverige. Det ene er at prisveksten i Sverige har kommet raskere ned og nå er lavere enn det den er her. Det har bl.a. sammenheng med at lønnsveksten i Sverige har vært lavere enn i Norge de siste årene. De har også hatt en svakere konjunktursituasjon. Det er nok de viktigste forholdene.

Det er riktig at konsumprisene måles ulikt i ulike land. Det er ikke bare forskjell mellom Norge og Sverige

– det er litt ulikheter på tvers av land. En av grunnene til det er knyttet til ulik behandling av husleie og selveierens bokostnader.

I mandatet vi har fått, er det den samlede konsumprisindeksen som vi skal styre. Den er det Statistisk sentralbyrå som produserer og publiserer. Jeg stoler på at de har gjort gode faglige vurderinger når de har landet på å måle bokostnadene på den måten som det er gjort der. Til det vil jeg også legge til at når vi vurderer inflasjonsutsiktene, ser vi på mange ulike mål for det vi kaller underliggende inflasjon, for å fange opp drivkreftene for prisveksten lenger frem. Da kan vi ta ut ulike komponenter og se på mange ulike mål for inflasjonen, og det gjør de også i andre land. Det er ikke sånn at vi bare stirrer på den samlede konsumprisindeksen. Vi prøver å danne oss et bilde av de mer underliggende drivkreftene.

I spørsmålet lå det også et spørsmål om vi kunne havne i en spiral der økte renter ga økte husleier, som ga økt prisvekst og som igjen ga økte renter. Som jeg nevnte i min innledning, kan det være sånn at noen utleierte setter opp husleiene når renten øker, og at du kan ha en sånn effekt på kort sikt, men over tid er det i forskningen altså godt belegg for at det er andre kanaler – de kanalene som da virker dempende på prisveksten – som dominerer. Altså vil en høyere rente over tid dempe prisveksten, bl.a. gjennom å påvirke etterspørselen etter varer og tjenester, og gjennom å påvirke valutakursen. Likevel utelukker det altså ikke at det kan ha en sånn effekt på kort sikt.

Det var flere som stilte spørsmål knyttet til beslutningene våre i fjor og kommunikasjonen. La meg aller først si at alle beslutninger vi tar, tar vi med utgangspunkt i det mandatet vi har fått og våre beste vurderinger av de økonomiske utsiktene på det tidspunktet vi tar beslutningene. Da vi satte renten ned i juni og fulgte opp med det i september, var vår vurdering at lønnsveksten var på vei ned, og at prisveksten også ville komme ned. Vi mente at en forsiktig normalisering – for det er viktig å understreke at vi ikke så for oss en stor nedgang i renten fremover – ville bidra til at vi fikk prisveksten tilbake til målet innen rimelig tid.

Så har utsiktene endret seg siden da. Vi har fått nye forstyrrelser. Det ene har vi pekt på knyttet til krigen i Midtøsten, men vi har også fått tall de siste månedene, etter årsskiftet, som tyder på at prisveksten har vært høyere enn det vi har lagt til grunn, og også tall som tyder på at lønnsveksten i år blir høyere enn det vi tidligere har lagt til grunn. Når renteutsiktene er endret, skyldes det at utsiktene for økonomien er endret. Det må vi forvente at også vil skje fremover.

Så til kommunikasjonen: Det er riktig at da vi satte renten ned i juni, kom det overraskende på mange av de

som fulgte oss, og på markedene. Vi er opptatt av å kommunisere forståelig og på en måte som gjør at de som følger oss, i størst mulig grad skal ha mulighet til å forutse hvordan vi vil reagere når det kommer ny informasjon. Over tid synes vi at vi har lyktes ganske godt med det. Når vi får nye tall for f.eks. prisveksten som er høyere enn ventet, vil markedsrentene normalt reagere i samme retning som vi justerer vår rentebane. Vi vil ikke alltid lykkes fullt ut med det, og kanskje var juni et eksempel på det, men det som alltid vil være førende for oss, er vår vurdering av de økonomiske utsiktene. Det er ikke alltid at de som følger oss, vurderer dem helt likt. Jeg tror ikke vi kan tenke oss at vi vil havne i en situasjon hvor vi er perfekt forutsigbare, men over tid mener jeg vi har lyktes godt med det.

Det er ikke noen tvil om at økonomien de siste årene har blitt truffet av mange store forstyrrelser. Utsiktene har skiftet raskt, og det har også gitt behov for å justere pengepolitikken. Det vi holder fast ved, er målene våre, og hvis utsiktene for økonomien endrer seg, må vi også justere renteutsiktene.

Så var det et spørsmål om våre tanker om at en renteheving kan utløse krav om nye tiltak. Det skal ikke jeg ha noen formening om, tror jeg. Vi forholder oss til at partene i arbeidslivet forhandler om lønn, og at det er de folkevalgte – dere – som tar beslutninger om finanspolitikken. Så legger vi det til grunn når vi får budsjettvedtak og når vi lager prognoser for utviklingen i norsk økonomi.

På spørsmål om reduserte avgifter: La meg snakke litt generelt om det. Det vil være sånn at virkningen av en avgiftsreduksjon selvfølgelig vil avhenge av hvilken avgift som reduseres, i hvilken grad den inngår direkte i konsumprisindeksen, hvor varig den er, og ikke minst hvordan den finansieres. Det er vanskelig å gi et helt generelt svar på det, men hvis vi ser for oss at det er en varig reduksjon i en avgift som inngår direkte i konsumprisindeksen, vil den bidra til å dempe prisveksten i det første året etter at den avgiften er kuttet. Hvor mye vil jo avhenge i hvilken grad dette blir veltet over til forbrukerprisene. Det vi er opptatt av når vi setter renten, er utsiktene for aktiviteten i økonomien og prisveksten lenger frem. Da er det ikke sikkert at effektene vil være så store. Da kan det være effekter som trekker i litt ulik retning. Hvis du får lavere prisvekst i ett år, kan det føre til lavere prisvekst lenger frem, f.eks. ved at de som indekserer prisene sine mot konsumprisindeksen, justerer prisene mindre enn de ellers ville gjort. Du kan også få noen effekter gjennom lønnsdannelsen.

På den annen side vil jo også en avgiftsreduksjon bidra til høyere etterspørsel, høyere kjøpekraft og høyere aktivitet i økonomien – høyere aktivitet som igjen kan bidra til høyere prisvekst, og høyere aktivitet og høyere

prisvekst trekker i retning av en høyere rente. Den effekten på etterspørselen vil normalt være større jo større andel av denne avgiftsreduksjonen som er finansiert med bruk av oljepenger, så her kommer finansieringen inn. Jeg tror jeg har svart på de fleste av spørsmålene fra Mørland da.

Så er det et spørsmål fra Kristiansen knyttet til bankmarginer og konkurranse. På spørsmål om vi har et dysfunksjonelt bankmarked i Norge, vil jeg svare at jeg ikke har grunnlag for å si at vi har det. Helt overordnet er bankene i Norge solide. De har god kapitaldekning, også som følge av nettopp innstramming i kravene til kapital etter finanskrisen. Det gjør at de er robuste og kan håndtere økte utenlandstap uten å måtte stramme inn på kreditten. Det har trolig bidratt til at banksystemet i både Norge og flere andre land har klart å håndtere de store forstyrrelsene vi har hatt de siste årene, på en god måte, og fortsatt være robuste. Lønnsomheten i de norske bankene er god, også når vi sammenligner med andre land. Vi mener også at kapitaltilgangen til norske bedrifter og husholdninger, altså tilbudet av kreditt, gjennomgående er god.

Når det gjelder konkurransen, er det andre myndigheter som har ansvaret for å vurdere den. Vi mener at god konkurranse er viktig for et velfungerende marked. Hvis vi ser på konkurransen i utlånsmarkedet, er det tegn på at det er konkurranse der. Det har vært noen indikasjoner på at det kanskje har vært noe svakere konkurranse på innskuddsmarkedet, og der er det jo også foreslått noen tiltak for å bidra til økt konkurranse, som vi er positive til.

Så var det et spørsmål knyttet til statsbudsjettet og vår vurdering av ekspansiviteten i det. Der er det sånn at vi baserer oss på den informasjonen vi får fra Finansdepartementet og deres vurderinger av om dette budsjettet er ekspansivt eller ikke. Vi legger våre forutsetninger om pengebruken som Finansdepartementet legger til grunn, i våre prognoser. Der er det sånn at i årene vi har bak oss, har en ekspansiv finanspolitikk bidratt til å holde aktiviteten i norsk økonomi oppe, men så kan jeg også legge til at det ikke er endringer i innretningen av finanspolitikken som har bidratt til at vi nå de siste månedene og i mars justerte opp prognosen for renten her hjemme.

Så har det vært spørsmål knyttet til inflasjonsmålet, som nå er på 2 pst. Vi tar selvfølgelig utgangspunkt i det mandatet vi har fått. Vi tar oppdraget vårt på alvor, og vi skal sørge for at prisveksten over tid er nær 2 pst. Helt generelt, og da svarer jeg kanskje på spørsmål fra flere spørsmålsstillere, er det ikke mulig å tallfeste presist hva som er et optimalt inflasjonsmål, men som vi sa da dette sist var oppe før vi fikk et nytt inflasjonsmål i 2018, kan ikke vi se noen tungtveiende grunner til at vi skal ha et

annet inflasjonsmål enn i landene rundt oss, og det er altså 2 pst. Det er en vurdering vi står ved. Det er også sånn at i mange andre land har sentralbankenes mandat og strategi vært evaluert de siste årene, og da har det ikke vært på dagsordenen å endre inflasjonsmålet.

Jeg kan også legge til at det vil være noen kostnader ved å endre inflasjonsmål, som man også må ta hensyn til dersom man eventuelt skulle vedtatt det. Vi tenker at over tid er det det reelle rentenivået som har betydning for økonomien, altså renten fratrasket inflasjonen. Hvis du tenker deg en situasjon med et høyere inflasjonsmål over tid, vil det tilsi at det nominelle rentenivået også vil være tilsvarende høyere.

Nå har jeg gått i surr i rekkefølgen, men jeg skal likevel prøve å få svart på alle spørsmålene. Til Hammer om full sysselsetting: Ja, det er et overordnet mål for den økonomiske politikken i Norge, som pengepolitikken skal understøtte. I diskusjoner om hensynet til prisveksten versus sysselsettingen, vil jeg gjenta noe jeg sa i innledningen min, nemlig at på lang sikt er det ikke en konflikt mellom de to hensynene. Det er nettopp fordi lav og stabil prisvekst er viktig for at økonomien skal fungere godt, og da legger det også grunnlaget for høy verdiskaping og høy sysselsetting over tid. Vi kan altså ikke bytte til oss flere arbeidsplasser i det lange løp ved å godta at prisene stiger raskere.

Det vil altså være noen avveininger på kort sikt, og vi legger stor vekt på sysselsettingen. La meg også understreke at over tid er det andre forhold enn pengepolitikken som har størst betydning for nivået på sysselsettingen i Norge. Da tenker jeg på andre deler av den økonomiske politikken, lønnsdannelsen og selvfølgelig befolkningssammensetning, som er langt viktigere enn pengepolitikken, for nivået på sysselsettingen over tid.

Vi følger med på mange ulike mål på utviklingen i arbeidsmarkedet. Ja, vi lager prognoser for den registrerte ledigheten fordi vi over tid har erfart at det er en god indikator på press i økonomien, men fordi vi er opptatt av å bidra til flest mulig i jobb og er opptatt av hensynet til sysselsettingen, følger vi selvfølgelig også med på andre mål. Vi konstaterer at ja, arbeidskraftundersøkelsen indikerer at ledigheten har økt noe mer, og at noe av det skyldes at flere unge har meldt seg på arbeidsmarkedet. Flere av dem har kommet i jobb, og sysselsettingsandelen i de yngste arbeidsgruppene har steget, men det er også noen som ønsker jobb, som ikke har fått jobb. Sysselsettingsandelen samlet sett er nå fortsatt høyere enn det den var før pandemien, som jeg også viste i innledningen.

Vi ser på et bredt sett av indikatorer for utviklingen i arbeidsmarkedet. Vi har også fått med oss disse undersøkelsene som nå tilsier at det er vanskeligere for unge og nyutdannede å få jobb. Så langt ser vi ikke det i de bre-

de arbeidsmarkedstallene, f.eks. i arbeidskraftundersøkelsen, hvis vi ser på de unge med høy utdannelse, men det er noe vi selvfølgelig må følge med på. Dette følges det for øvrig med på i mange andre land også, fordi dette i noen grad kan knyttes – kanskje – til utviklingen av kunstig intelligens. Dette er noe vi vil ha oppmerksomhet rundt.

På spørsmålet om risikoen for at ledigheten fester seg på et høyt nivå, er det også et hensyn vi har med oss. Det var også en av grunnene til, da arbeidsledigheten steg så mye under pandemien, at vi hadde en svært lav rente og en ekspansiv pengepolitikk – nettopp fordi vi fryktet at ledigheten da skulle feste seg på det høye nivået. Nå viste det seg at det heldigvis ikke skjedde, men det var et viktig hensyn da vi ble utsatt for et kraftig tilbakeslag og en høy oppgang i ledigheten, slik vi gjorde under pandemien.

Det har vært flere spørsmål knyttet til denne risikoen for at prisveksten skal bite seg fast, og til inflasjonsforventningene. Når vi snakker om risikoen for at inflasjonen skal bite seg fast – det jeg tenker på da, er at når prisveksten har vært høy over en periode, kan det være mekanismer som bidrar til at den holder seg høy lenger. For eksempel bedrifter som skal fastsette priser, må ha en tanke om hvordan andre priser vil utvikle seg når de setter de prisene. Hvis disse prisene har steget mye i årene bak oss, er det nærliggende å tenke at bedriftene også kan legge det til grunn når de fastsetter sine priser. Sånne mekanismer har vi støtte for i forskningen, i både internasjonale og norske data, selv om det er uenighet om hvor sterke disse effektene er og hvordan forventningene dannes. Og forventningene har betydning i finansmarkedene. Dersom vi over tid ikke hadde reagert på utsikter til høy inflasjon – for det legger markedene til grunn – hadde vi kunnet risikere at kronekursen svekket seg, som i sin tur ville bidratt til at prisveksten holdt seg oppe lenger.

Til Limi: Det var spørsmål knyttet til rentebeslutningene i juni og september. Det tror jeg jeg har svart på i et tidligere svar – at vår vurdering er at tilgangen på kreditt for husholdninger og foretak i Norge samlet sett er god.

Så til spørsmålet fra Staahle om sammenhengen. Jeg kommer ikke til å gi eksempler på tre reguleringer jeg mener bør fjernes, men jeg kan i den sammenhengen si at EU nå har en gjennomgang av reguleringen av bankene, hvor forenkling er et sentralt tema. Til det kan jeg si at vi mener at det er gode grunner til å se på muligheter for å forenkle et komplekst regelverk, men at det er viktig at det ikke går på bekostning av motstandskraften i bankene. Den er det viktig å bevare, ikke minst i en tid hvor de økonomiske utsiktene er så usikre som det de er nå.

Det ble påpekt at vi var spesielt opptatt av sammenhengen mellom rente og inflasjon, og det er det nok

grunner til, for det er det virkemiddelet vi har. Det betyr selvfølgelig ikke at det ikke er veldig mange andre forhold som påvirker inflasjonen over tid, og også andre deler av den økonomiske politikken og lønnsdannelsen. Men det er andres ansvar, og vi forholder oss til de beslutningene som blir tatt og de lønningene som blir fastsatt når vi setter renten.

På spørsmålet fra Jacobsen, oppfølgingen av dette med markedsforventningene: La meg også si at det ikke er sånn at vi mener at tilliten til inflasjonsmålet i Norge nå står i fare. Vi opplever at den tilliten er der, ikke minst i finansmarkedene. Det så vi også tidligere i år, da vi fikk prisveksttall som var høyere enn forventet. Da reagerte markedene med å sende rentene opp, og kronen styrket seg, i en forventning om at vi også ville reagere for å få prisveksten tilbake til målet. Poenget vårt er at den tilliten ikke kan tas for gitt. Det er viktig at vi over tid har et systematisk handlingsmønster og reagerer på en måte som gjør at vi bevarer den tilliten, for hvis tilliten glipper, kan kostnadene bli store. Vi mener ikke at vi er i en slik situasjon nå at den tilliten ikke er til stede.

Så har det vært mye snakk om forventningene. Renten virker gjennom mange andre kanaler enn forventningene. Jeg har pekt på etterspørselen og kronekursen. Renten virker først og fremst gjennom andre kanaler. Det er selvfølgelig den faktiske utviklingen i økonomien – at vi nå har fått høyere prisvekst enn ventet, at det er utsikt til høyere lønnsvekst enn vi tidligere så for oss, og det faktum at vi har fått høyere olje- og råvarepriser som følge av krigen i Midtøsten, som løfter inflasjonsimpulsene ytterligere – som er bakteppet for at vi nå har satt renten opp.

Så til spørsmålet om petroleumsinvesteringene: Der vil jeg si at vi tar utgangspunkt i den faktiske utviklingen i petroleumsinvesteringene. Der har det vært sterk vekst i investeringene på norsk sokkel i kjølvannet av oljeskattepakken, og det er et av forholdene som har bidratt til å holde aktiviteten i norsk økonomi oppe. Hvordan petroleumsinvesteringene utvikler seg fremover, vil også ha betydning for aktiviteten i norsk økonomi. I det bildet vi tegner, vil de avta noe – her har vi prognoser fra senest i mars, hvor det bildet tilsier at de vil avta noe fremover.

Mens vi i årene bak oss har hatt en veldig sterk vekst i petroleumsinvesteringene, venter vi jo fremover at byggeaktiviteten vil ta seg noe opp igjen, og at forbruket vil være en viktig drivkraft bak veksten. Så har ikke vi gjort noen endringer i våre anslag på bakgrunn av de annonseringene som kom om leteaktivitet og tillatelser denne uken, men det må vi komme tilbake til når vi lager nye anslag i juni.

På spørsmålet fra Grande om inflasjonsmålet tror jeg også at jeg har svart på det i andre spørsmål. Om spørsmålet knyttet til reduksjon i matmomsen, som jeg tror

jeg svarte litt generelt på: Det er ikke sann at vi har gjort noen beregninger av effekten av det på norsk økonomi, også fordi det vil avhenge av hvordan det finansieres, men jeg forsøkte i hvert fall i stad å gi en mer generell forklaring på hvordan det kan tenkes å påvirke utsiktene.

Til spørsmålet fra Kristjánsson om nivået på 2 pst.: Det tror jeg også jeg har svart på. Du peker på at komiteen for pengepolitikk og finansiell stabilitet har litt ulike synspunkter og trekker frem litt ulike risikofaktorer, og det gjør vi. Det gir en fin anledning for meg til å understreke at det er en komité som fastsetter renten. Det er selvfølgelig sann at vi kommer inn i møtene med ulike vurderinger og synspunkter, og så har vi grundige diskusjoner basert på et omfattende beslutningsgrunnlag og analyser som vi får presentert av Norges Banks dyktige økonomer. Da er det ikke unaturlig at man peker på litt ulike risikoforhold. Det er ikke noen tvil om at det er usikkerhet om utviklingen fremover, ikke minst som følge av krigen i Midtøsten, men også andre forhold.

På spørsmålet om hvorfor ikke vente til juni: Det var sann at vi vurderte å heve renten allerede i mars, men da landet vi på at vi ønsket å avvente mer informasjon om inflasjonsutsiktene, både på grunn av den uvanlig store usikkerheten om utfallet av krigen i Midtøsten og på grunn av usikkerhet om den underliggende inflasjonen. Siden da har vi fått informasjon som støtter opp under de vurderingene vi gjorde i mars av den underliggende prisveksten. Lønnsoppgjøret i frontfaget ga en ramme som lå nær vårt anslag på lønnsveksten, og så ser det nå ut til, basert på bl.a. fremtidsprisene, at det vil ta tid før forholdene i energimarkedene normaliserer seg, og at det vil bidra til et økt inflasjonspress. Det var bakgrunnen for at en enstemmig komité stilte seg bak beslutningen om å heve renten denne uken.

Det vil alltid være fristende å vente på mer informasjon fordi det er usikkerhet om de økonomiske utsikt-

ene. Hvis vi får informasjon som endrer vårt syn på de økonomiske utsiktene, vil vi også tilpasse renten til det når vi har møter senere i år.

Når vi setter opp renten, er det for å få prisveksten ned. Det vil bidra til å kjøle ned økonomien, og det har en kostnad ved at det kan gi økt arbeidsledighet, noe vi legger vekt på. Dersom vi bare var opptatt av å få prisveksten raskt ned, ville vi satt en høyere rente, men det gjør vi altså ikke fordi vi ikke ønsker å bremse økonomien mer enn det som er nødvendig.

Da var det byggenæringen. Det er helt riktig som møtelederen sier, at renten treffer ulike grupper av husholdninger ulikt, og også ulike næringer ulikt. Renteøkninger i perioden vi har bak oss, har truffet byggenæringen særlig hardt. Byggeaktiviteten har falt kraftig. Nedgangen stanset opp i fjor, og det var noen tegn til at den ville ta seg forsiktig opp igjen, men det er fortsatt lave tall for igangsettinger og lave tall for nyboligsalg, noe som tilsier at utviklingen kan være krevende i denne næringen også en stund fremover. Men vi venter altså at dette vil ta seg opp igjen etter hvert.

Dette er selvfølgelig en viktig del av det bildet vi har når vi setter renten, men vi har ett virkemiddel. Det kan ikke målrettes til ulike sektorer. Vi må ta utgangspunkt i den samlede veksten i norsk økonomi, og i årene vi har bak oss, er det altså andre forhold som har bidratt til at aktiviteten har holdt seg oppe. Det er det som må være vårt utgangspunkt. Så vil jeg legge til at vi setter opp renten for å få prisveksten ned. Det at prisveksten kommer ned, kommer alle til gode, også i byggenæringen.

Møtelederen: Det var perfekt timet fra sentralbanksjefen. Det er godt gjort når man skal svare på så mange spørsmål.

Da sier vi tusen takk for både redegjørelsen og grundige svar på komiteens spørsmål. Vi tar da en pause i høringen og starter opp igjen kl. 10.15.

Høringen ble avbrutt kl. 10.00.

